

СУША

Кръчмарино, дотегнаха ми мжкитѣ,
дотегнаха ми пуститѣ тѣжи.
Въ душата ми е всѣки стонѣ преминалъ
и скършилѣ и последнитѣ мечти.

Презъ тия дни какѣ нѣма да заплача,
и какѣ сърдце не ще ме заболи.
Въ нивитѣ — изсѣхнала пшеницата,
въ нивитѣ е трѣгнала смъртъта.

И Господѣ е умрѣлъ, не чува плачоветѣ,
не чува мжката на многото сърдца.
Нима е глухѣ? Не вижда ли тѣжата ни,
която е по нашитѣ лица?

Цѣлъ день горятѣ свѣщитѣ предѣ иконитѣ
цѣлъ день сж въ плачѣ женитѣ потопени,
и самѣ разбрахѣ, че нѣма да разгони
ни дяволѣтъ, ни Господѣ тѣвъ тѣжи.

О, чуй кръчмарино, сърдцето ми разплакано
срѣдѣ укорѣтъ на тия тѣмнини,
и дай, налѣй стѣканитѣ, така азѣ знамѣ,
че ще забравя чернитѣ си дни.